

21 травня Миколаївська обласна бібліотека для юнацтва, здобувши перемогу у конкурсі “Бібліотечна послуга”, взяла участь у Ярмарку бібліотечних інновацій “Сучасна бібліотека: розвиваємо місцеві громади”, який проходив у Києві. Оскільки на Ярмарку ми були вперше, поділимося нашими враженнями з самого початку — конкурсу — і до повернення до рідного Миколаєва.

Про конкурс дізналися випадково, отримавши 9 квітня, вже у другій половині дня, електронною поштою листа від Вікторії Польової, адміністративного координатора Української бібліотечної асоціації. З повідомлення ми дізналися, що 10 квітня закінчується термін подачі конкурсних заявок на участь у Ярмарку бібліотечних інновацій у рамках його виставкової частини. За 5 годин — 2 робочі і 3 неробочі, ввечері вдома, — ми визначилися з послугою, яку бажаємо презентувати, сформулювали, написали і відправили заявку. Слід зазначити, що заповнення заявки з потрібними полями прямо на сайті — зручна штука, але має один недолік: у конкурсанта не залишається її копія. Враховуючи, в якому авральному режимі ми її відправляли, вже наступного дня ми не пам'ятали, що ж саме в ній написали :) Нудилися від нетерпіння недовго — вже через тиждень, 17 квітня, отримали листа від Наталії Новакової з Програми “Бібліоміст”, яким нам повідомили, що наш проект «Інтелектуальні онлайн-ігри “Ерудити”» відібрано для презентації на Ярмарку бібліотечних послуг. Дякуємо Вікторії — завдяки їй ми дізналися про конкурс, і дякуємо Наталії, з якою ми тісно спілкувалися (у нас як у новачків було багато запитань) у телефонному режимі і електронною поштою протягом місяця, і особисто 20-21 травня у Києві.

Ми думали, що найбільш важке і важливе — перемога — вже позаду, але дуже помилялися. Листи від організаторів ярмарку з новими вимогами приходили майже щоденно. Вже через день, до 19 квітня учасники ярмарку мали надати для розміщення у брошурі фотографії, які б ілюстрували реалізацію запропонованої послуги. За 2 роки реалізації нашого проекту фотографій зібралось багато, але... По-перше, не всі вони мають якісне зображення, адже фотоапарати у бібліотекарів непрофесійні; по-друге, лише невелика частина відповідала умові організаторів щодо роздільної здатності 300 dpi; по-третє — з тих, що відповідали першим двом умовам, більше половини мали недолік — відображали невдало вихоплені моменти, або їх композиція не відображала сутність послуги. Нарешті, за півдня 20 фотографій було відібрано, але від нас чекали лише 3, обрати які зайняло ще стільки ж часу.

Управшись з першим завданням, ми взялися за друге: підготовку проекту мультимедійної презентації послуги, яку бібліотека демонструватимете на Ярмарку. На її створення у нас було 5 днів, з яких 2 дні — неробочі. Один день ми затратили на розробку структури презентації, написання її текстової частини; другий — на відбір фотографій та їх сортування за розділами презентації; третій — на розробку макету презентації, підбор музичного супроводу; четвертий — на нарізку телепередач і монтаж відеосюжету, створення попереднього варіанту презентації; п'ятий — на те, щоб вмонтувати в презентацію відео і музичний супровід, вибудувати слайди у логічній

послідовності з музикою і встановити часові інтервали, редагування технічне, орфографічне і стилістичне, прийняття кінцевого варіанту презентації. Все, встигли, відправили!

Але 11 травня отримали листа від організаторів, що крім виставкової частини, плануються ще і виступи у форматі “Печа куча”, і презентації до виступів необхідно відправити не пізніше 16 травня. Взялися ми вивчати, що ж таке “Печа куча”: прочитали, зрозуміли, засумували, що 2 роки роботи за проектом дуже важко втиснути у 20 слайдів, а 20 слайдів на 6 хвилин 40 секунд дуже замало. За 5 днів ми написали виступ і зробили до нього нову мультимедійну презентацію. Все, впоралися, відправили!

15 травня отримали офіційне запрошення на Ярмарок. 17 травня організатори повідомили про розміщення учасників ярмарку у готелі “Дружба”, надіслали детальну інформацію щодо його місцезнаходження (навіть інтернет-посилання Готель на карті Києва) і додаткового сервісу, зміни у розкладі на 20 травня — о 14 годині інструктаж в офісі Бібліомосту щодо виставкової частини, о 18 годині інструктаж і репетиції щодо виступів “Печа куча”, попередили, що оформлення виставкових місць перенесено з вечора 20 на 21 травня з 7 до 9.45 ранку. 18 травня організатори надіслали програму Ярмарку і нагадали, що готувати експомісця будемо з 7 ранку 21 травня в Українському домі. А того ж дня через пару годин ми отримали ще одного листа про перенесення часу інструктажу і про намір організаторів провести в рамках ярмарку квест для відвідувачів, для чого нам надіслали питання, на які ми мали допомогти відвідувачам знайти правильну відповідь. Тож 18-19 травня ми закінчували готувати нашу експозицію, шукали відповіді і пакували речі.

Як повідомлялося в умовах конкурсу, організатори відшкодовували витрати на відрядження до Києва двом особам: представнику бібліотеки — координатору проекту, і представнику партнерської організації, яка задіяна в його реалізації. Колеги поділилися власним досвідом участі у ярмарку, показали фотографії минулого року, зазначили, що удвох оформити стендову презентацію і потім протягом дня рекламувати свій проект майже нереально. Тому до Києва вирішили відправити ще трьох співробітників за рахунок бібліотеки, і зупинитися у готелі “Дружба” (бульвар Дружби народів 4, метро Либідська), де мали розміститися всі учасники ярмарку. Ми знайшли в інтернеті сайт готелю (слава інтернету!), почитали, подивилися, поміркували, порахували, 7 травня подзвонили за контактним телефоном і забронювали номер. Але ми пригадали, як минулого року у “Голосіївській” бронювали номер тричі і все марно: відправили запит електронною поштою на вказану для бронювання скриньку, підтвердження не отримали; через 2 дні зателефонували, у готелі здивувалися і відповіли, що замовлення не отримували, записали всі дані і запевнили, що номер заброньовано; але через 5 днів знову ж таки здивувалися і заявку не знайшли, і знову оформили. А коли ми приїхали до Києва, то з'ясувалося, що заявку на бронювання як корова язиком злизала — не готель, а прямо Бермудський трикутник. Нам повезло, що були вільні номери. Враховуючи попередній негативний досвід, ми через 3 дні передзвонили у готель “Дружба”. Ура!!! — наша заявка нікуди не ділася!

Поїздом більш зручно їхати, ніж автобусом, тому вирішили купувати квитки у купейний

вагон (минулого року мали необережність їхати з Києва у плацкарті, то це був жах — повний вагон “зайців”, які сиділи на полках в ногах у пасажирів, дерлися на так звані треті полки, сиділи на полу у проході, півночі пили пиво і горілку, яку люб’язно їм продавала провідниця, а потім півночі з’ясовували стосунки, добре, що хоч за допомогою ненормативної лексики, а не кулаків, хоча приємного теж мало). Перед цим багато читали, що Укрзалізниця модернізується, вводить європейські стандарти щодо продажу квитків, додаткові вагони, враховуючи попит. З оптимізмом за два з половиною тижні до дати відправлення поїхали на залізничний вокзал за квитками. Яке ж було розчарування, коли нам повідомили, що окремого купе немає, тому що продані всі нижні полки і зараз у наявності лише верхні (хто ж так продає?!). Нам порадили марно не їздити, а скористатися сайтом Укрзалізниці, де начебто у реальному часі відображається наявність місць, і запевнили, що скоро будуть продаватися квитки у додатковий вагон. Повернувшись до бібліотеки, знайшли цей сайт, подивилися, що залишилося продати 15 верхніх місць. Тричі на день заходили на сайт, слідували уважно за темпами продажів (справжній моніторинг!). Через тиждень побачили, що сайт щось плутає — загальна кількість вільних квитків не співпадає з вільними місцями у розрізі вагону, і начебто є декілька вільних купе. Знову поїхали на вокзал, знову отримали ту саму відповідь. Пройшов ще тиждень, купе не з’являлося, як і додатковий вагон, а кількість вільних квитків раптом почала не зменшуватися, а навпаки зростати. До речі, телефоном нам відмовлялися відповідати на питання, радили дивитися сайт або приходити до каси. Знову їдемо на вокзал (скільки ми вже “накатали” коштів?), цікавимося, як же це так, і де додатковий вагон... І нам ввічливо відповідають, що квитки не тільки купують, але й повертають, а поки всі місця не будуть продані, додаткового вагона не буде, і чи буде він взагалі, ніхто гарантувати не може. Не думаю, що ми такі одні, мабуть, багато хто намагається їхати компанією, нас могли б “назбирати” ще один вагон, і де ж тоді розрекламоване врахування попиту? Ми зрозуміли, що були наївними у своїй вірі в те, що рекламують наші монополісти, що у нас в країні з сервісом все як і завжди, і якщо ми хочемо попасти до Києва, то тут нам Укрзалізниця не товариш. 16 травня поїхали на автовокзал і спокійно купили квитки на 19 травня на автобус фірми “Гаджиєв”.

Що сказати про комфорт і зручність цієї фірми? Ні телевизор, ні програвач водії не включали. Поручні у крісел не підіймалися, і хоча ми півгодини їх мучили, при цьому водії проходили повз нас і навіть не намагалися допомогти. Крісла теж або не опускалися, або не трималися купи. У ті дні було зовсім не жарко (вночі 15, вдень 25 градусів), але всю ніч працював кондиціонер, який гудів як скажений, і ми вже не знали, що натягнути на себе аби зігрітися. Водії кожні 10 хвилин зупинялися і підбирали попутних пасажирів, потім ходили по салону і збирали з них кошти, що створювало додаткові незручності для транзитних пасажирів. Туалети на автостанціях — це щось, та ви і самі про це знаєте. Приїхали ми вранці стомлені, змерзлі, і все в нас боліло (отакі ми привередливі!). Тут же на автовокзалі ми купили зворотні квитки до Миколаєва вже на автобус фірми “Гюнсел”.

{joomplu:1781}{joomplu:1782}{joomplu:1783}{joomplu:1784}

{joomplu:1785}{joomplu:1786}{joomplu:1787}{joomplu:1798}

Через півгодини ми вже були у готелі, швидко заповнили бланки і отримали ключі. Блоковий номер за 225 грн з чоловіка на добу — передпокій, 2 кімнати на 3 особи, ванна кімната — перевершив всі наші сподівання (і знову пригадали “Голосіївську”!): ремонт, чисто, достатньо нові меблі, у кожній кімнаті кондиціонер, холодильник, телевізор, майже новенькі гарні білизна і рушники, у шапі повно вішалок, холодна і навіть гаряча! вода цілодобово, безкоштовний і досить якісний доступ до Інтернету Wi-Fi не тільки у холі готелю на першому поверсі, а у всіх номерах, як і тека з інформацією українською, російською, англійською мовами про те, як і куди доїхати, де пообідати найближче, найкрутіше і найдешевше, що відвідати і де що подивитися, оперативні номери телефонів майже всіх служб міста, які можуть знадобитися туристу, і ще багато чого корисного. На поверхах працюють чергові, які дійсно сидять на робочому місті і їх не треба шукати по готелю, і які на наше прохання нам завжди зігрівали чайник. У готелі нам пропонували сніданок за 70 грн, а обід за 90 грн: з огляду на 30 грн добових і ціни у столиці ми могли лише двічі на день випити кави зі здобуою. Але на Хрещатику знайшли у підвальчику

Як ми бібліотечні послуги продавали: Ярмарок бібліотечних інновацій

Автор: Unsvet

07.08.2012 18:17 - Обновлено 07.08.2012 18:37

велике за площиною, оформлене в етнічному стилі дешеве кафе швидкого обслуговування “Пузата хата”, де достатньо великий асортимент блюд. Наприклад, пісний борщ, вареники з картоплею (млинці з м'ясом) і салат нам обійшлися у 25 грн.

{joomplu:1799}{joomplu:1800}{joomplu:1788}{joomplu:1789}

{joomplu:1790}{joomplu:1791}{joomplu:1792}{joomplu:1793}

Потім пішли гуляти Києвом (до речі, кожний з нас вже бував у столиці, хто 3, хто 5 разів). Перше враження цього року — що весь Київ обнесений парканом і являє собою один великий будівельний майданчик. Враховуючи, що до Євро 2012 залишилося трохи більше двох тижнів, це здалося дивним: що ж туристи побачать через ті паркани? В порівнянні з Миколаєвом вражали чисті вулиці, підрізані рівненькі зелені дерева, відсутність пивних наметів на кожному кроці, індивідуально і оригінально оформлені стаціонарні бари, кафе і ресторанчики... Прямуючи до офісу Бібліомосту (вул. Саксаганського 36-д, метро Площа Льва Толстого), ми спочатку питали дорогу у перехожих, але швидко зрозуміли, що тут майже кожний — такий же турист, як і ми. Тому надалі зверталися по допомогу виключно до працівників ДПС і ДАІ, які зустрічалися на кожній вулиці. До речі, вони були зовсім не схожі на “сержанта Петренка” з анекдотів: вдягнені з голочки, молоді, гарні, підтягнуті, приємні у спілкуванні і готові допомогти. В офісі IREX особисто познайомилися з нашими координаторами — Наталією Новаковою і Ярославом Титаренко (керівник відділу структурного розвитку Програми «Бібліоміст», IREX), з модератором Оксаною Бондар, вислухали інструктаж, продемонстрували свої презентації, подивилися чужі. Сподобалися оригінальні і цікаві бібліотечні послуги Херсонської обласної бібліотеки для дітей (з 2010 року реалізується проект роботи бізнес-школи для учнів 9-11 класів “Мільйон — це просто!”), Городенківської ЦРБ ім. Л. Мартовича Івано-Франківської області (комплексна робота з неповними і багатодітними родинами — різностороння підтримка, надання психологічної, юридичної, медичної, соціальної допомоги, організація благодійних зборів коштів, одягу, продуктів, іграшок), Рівненської державної обласної бібліотеки (комплексна робота протягом 7 років з людьми з вадами зору та слуху — видання інформаційного бюлетеню, у тому числі електронної версії, створення аудіоподкастів за декількома рубриками, заняття у навчально-тренінговому центрі, проведення бібліотечних квестів). Завдяки цій репетиції нам вдалося подивитися, що ж пропонують інші бібліотеки, бо 21 травня на це зовсім не було часу.

{joomplu:1794}{joomplu:1795}{joomplu:1796}{joomplu:1797}

{joomplu:1801}Після інструктажу ми пішли шукати Національний центр ділового та культурного співробітництва “Український дім” (вул. Хрещатик, 2), де мав проходити ярмарок, аби наступного дня не гаяти часу. Знайти його виявилось дуже важко: ми блукали між Хрещатиком 1 і 3, натрапили на Хрещатик, 10 (справжній квест!) і зрозуміли, що самі не впораємося. Служителів порядку поруч не спостерігалося, тому ми звернулися по допомогу до інтелігентного вигляду двох панянок похилого віку. І ми не помилилися — вони виявилися корінними киянками, розповіли трохи про себе і про нашу столицю, посперечалися між собою, що ж це за такий Український дім і де він знаходиться, і показали, куди нам йти. А десь через 5 хвилин ми почули десь позаду “Дівчата, дівчата! Зачекайте!”. Це за нами бігла! і намагалася нас наздогнати! одна з наших “екскурсоводів”. Вона довго вибачалася, що вони все переплутали, неправильно нас спрямували і нам треба йти в іншу сторону. Ми були вражені. Отакі у Києві милі, гостинні і відповідальні місцеві жителі! Коли ми дійшли до Українського дому, то зрозуміли, що дарма його важко знайти і не переплутати з іншими установами — на ньому були одні великі рекламні щити різних товарів і послуг і жодної, хоча б маленької таблички, що саме це є Національний центр ділового та культурного співробітництва “Український дім”.

{jumi [*40]}Наступного дня на пів восьму ранку ми вже були в Українському домі, знайшли свій майданчик у кварталі “Послуги для молоді та сім’ї” (всього було 6 тематичних “кварталів”) і протягом двох годин його облаштовували. О 10 подивилися урочисте відкриття, в якому взяли участь заступник Міністра культури Тимофій Кохан, Посол США в Україні Джон Ф. Теффт, письменник, Андрій Курков, головний менеджер ініціативи «Глобальні бібліотеки» Фондації Білла та Мелінди Гейтс Сірі Освальд, наш прославлений боксер Віталій Кличко та директор програми «Бібліоміст» Матей Новак; були засмучені, що не вдалося взяти автографи у Віталія (а наші діти так просили!); вражені кількістю відвідувачів (біля тисячі). А потім вже не було часу ні на що, бо ця тисяча відвідувачів після перерізання стрічки розбіглася “кварталами” і на протязі 6 годин потребувала всієї нашої уваги і ораторських здібностей. Заступник директора Оксана Ярмоленко і завідувача відділом Світлана Рагімова презентували спільний проект бібліотеки і Миколаївського міжрегіонального інституту відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна» — інтелектуальні ігри “Ерудити”, проводили вікторину і за правильні відповіді роздавали цукерки, запрошували взяти участь в інтернет-мості Київ-Миколаїв; директор бібліотеки Наталія Ткаченко презентувала наш проект на “Печі кучі”; представник Миколаївського міжрегіонального інституту відкритого Міжнародного університету розвитку людини «Україна», ведуча інтелектуальних ігор Тетяна Макаронова допомагала відвідувачам з пошуком правильних відповідей на питання квесту; завідувача відділом Світлана Намесник займалася технічною організацією інтернет-мосту для проведення інтелектуальної онлайн-гри між Києвом і Миколаєвом. На жаль, якість інтернет-зв'язку в Українському домі підкачала і нам не вдалося провести ігри у повному запланованому обсязі. Але ми вдячні бібліотекарям Харкова, які склали ядро збірної команди у Києві і захищали честь всієї України, нашій активній колезі Валентині із Кривого Озера, миколаївським молодіжним командам, які зібралися в

обласній бібліотеці для юнацтва. До речі, цей Ярмарок довів, що Миколаївщина, безперечно, є центром бібліотечної справи в Україні: тільки наша область була представлена стількома бібліотеками одночасно — 3 обласні (наукова, для юнацтва, для дітей), 2 міські ЦБС (для дорослих і для дітей), і районна — Вознесенської ЦБС.

Під час офіційної церемонії закриття Ярмарку за участю начальника відділу аналізу та прогнозування діяльності бібліотек Міністерства культури України Л. Нікіфоренко, президента Української бібліотечної асоціації І. Шевченко, генерального директора компанії «Майкрософт» в Україні Д. Шимківа, Матея Новака (Бібліоміст), відбулося урочисте нагородження його учасників і переможців різних конкурсів — «БібліоКіноФест», «Зірки бібліотечної блогосфери», «Краща інноваційна послуга». Колектив Миколаївської обласної бібліотеки для юнацтва отримав Почесну грамоту Міністерства культури України.

Цукерки пороздавали, послуги попродавали, грамоту вторгували, ярмарок завершився, пора і честь знати — додому повертатися. Зібравши речі, виїжджаємо з готелю «Дружба», питаємо, як краще дістатися до автовокзалу у привітного і балакучого охоронця, який, як виявилось, колись в радянські часи служив в армії у нашому місті, тому довелося докладно йому доповісти про сучасну долю всіх знайомих йому вулиць, будинків, пам'яток історії. У автобусі «Гюнсел» їхати було одне велике задоволення. Спочатку приголомшені виглядом водіїв — у фірмовій формі, при краватках, поголені... Наступна «німа сцена»: зручні крісла з моніторами — хоч, кіно дивись, хоч, музику слухай; над кожним місцем працюють! власні системи кондиціювання. І заключний акорд: з'являється ввічлива причепурена стюардеса, пропонує чай-каву і печиво і радить всім скористатися при потребі кнопкою виклику (зізнаємося, що не пробували, але впевнені, що і кнопка працює, і стюардеса кинулася б до нас). Автобус їхав швидко, зупинявся тільки на станціях, ранок теж виявився приємним, бо знову запропонували чай-каву.

Миколаїв, ми вдома!